

ΜΗΧΑΛΙΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπας ἡ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΑ ΠΩΛΗΘΩΜΕΝ!

Μεταξὺ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ἡ μᾶλλον ἀλλοεθνοῦς τύπου δέον νὰ κατατάξωμεν καὶ τὴν τεργεσταίαν συνάδελφον «Νέαν Ἡμέραν», ἣτις καὶ αὕτη, ὡς αἱ ἀγγλικαὶ, αἱ γερμανικαὶ ἡ αἱ φινλανδικαὶ ἐφημερίδες—ἂν ὑπάρχωσι τοιαῦται ἐν Φινλανδίᾳ—καὶ ἀργὰ μᾶς ἐνθυμεῖται, καὶ ὁσάκις μᾶς περιποιῇ τὴν τιμὴν αὐτὴν, πράττει τοῦτο ἄλλοτε μὲν διὰ νὰ μᾶς κολαφίσῃ, ἄλλοτε διὰ νὰ προφητεύσῃ τὴν ἀναμέουσαν τὸ ἔθνος μᾶς ἐξολόθρευσιν, καὶ ἄλλοτε πάλιν μετὰ πατρικῆς ἀγάπης νὰ μᾶς συμβουλεύσῃ νὰ τραπῶμεν τὴν καλὴν ὁδόν, ἐξαιτούμενοι τὸν ἔλεον, τὴν προστασίαν καὶ τὴν κυριαρχίαν τῆς καίσαροβασιλικῆς κυβερνήσεως τῆς Αὐστρουγγαρίας. Ἐκεῖνα τὰ Κ. Κ., σύμβολα τῆς δυναστείας τῶν Ἀψβούργων, τὰ ὅποια βλέπει τις πανταχοῦ τῆς Αὐστρίας, ἐπὶ τῶν ταινιῶν τοῦ μονοπωλίου τοῦ καπνοῦ ὡς ἐπὶ τῶν κασκέτων τῶν ὁδοκαθαριστῶν, διψᾷ ἡ «Νέα Ἡμέρα» νὰ τὰ ἴδῃ ἐν κολοσσαίοις χαρακτῆρσι ἀναγραφόμενα ἐπὶ τῆς μετώπῃς τοῦ Παρθενῶνος καὶ τοῦ ἀετώματος τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων.

Ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ ἀφιέρωσε πάλιν ἐκ καθαροῦ φιλελληνισμοῦ ἡ ἀνθρωπος μίαν ἢ δύο στήλας περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλλάδος, ὅπερ εὕρισκε σικοτεινόν, συννεφιασμένον, ἀπελπιστικόν, διότι οἱ μωροὶ Ἕλληνες οὔτε μετὰ τῆς Ρωσίας ὑπογράφουσι συμπόλαιον ἀγοραπωλησίας, οὔτε εἰς τὴν Αὐστρουγγαρίαν ἐννοοῦσι νὰ παραδοθῶσιν. Ἡδύναντο ἄλλοτε οἱ Ἕλληνες νὰ κυριαρχήσουν ἐν Θράκῃ, Μακεδονίᾳ καὶ Ἀλβανίᾳ· ἀλλὰ δυστυχῶς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἐπαράτου σχίσματος, ἡ ἐνέργεια τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶνε ἀπλῶς ἀρνητικὴ καὶ διαταρακτικὴ. — Ἄν δὲν ἀπατώμεθα, ἐπὶ τῶν κρητικῶν ὁ Ἀλῆ πασσᾶς ἀπαράλλακτον μετεχειρίζετο γλῶσσαν, κατὰ γέλλων ἡμᾶς εἰς τὴν Εὐρώπην ὡς ταραξίας τῆς Ἀνατολῆς. Οἱ συντάκται τῆς «Νέας Ἡμέρας» βεβαίως θὰ ἐσπούδασαν εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Ἀλῆ ἢ τοῦ Καραθεοδωρῆ πασσᾶ. — Ἐὰν δὲν ᾔσαν ὅλως ἐστερημένοι κοινοῦ νοός, ἔπρεπε νὰ ἐννοήσουν ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς μόνος δὲν δύναται νὰ ἀντιπάλαισῃ κατὰ μυρίων ἐπιβουλῶν καὶ ν' ἀνακόψῃ τὸν δρόμον τῆς ἱστορίας—ὁ δρόμος τῆς ἱστορίας οὐδεὶς ἄλλος εἶνε κατὰ τὴν «Νέαν Ἡμέραν» ἢ ὁ νέος ἐξανδραποδισμὸς τῶν Ἑλλήνων — καὶ ὅτι δεινότερας καὶ ἀνεπα-

νορθώτους συμφορὰς — βλέπετε ὅτι δὲν μᾶς χαρίζει προκειμένου περὶ Σλάβων ἢ Αὐστριακῶν οὐδὲ τὴν μετὰ τεσσαρας αἰῶνας, ὡς ἐπὶ Τούρκων, ἐλπίδα ἀπελευθερώσεως — δύναται νὰ προλάβῃ μόνον περιορίζων τὰς ἀξιώσεις τοῦ ἀναλόγως τῶν μέσων τοῦ καὶ συνεννοούμενος, ἐγκαίρως μεθ' ἑνός, τοῦλάχιστον, τῶν ἀντιζήλων. Ἐπὶ στιγμὴν ἐφάνη ὑπερισχύουσα ἡ φρόνιμος αὕτη πολιτικὴ. Ὁ ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας ἀπῆλθεν εἰς Ἀθήνας κρατῶν ἐν ταῖς χερσὶ θαλὸν ἐλαίαν καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων περιεπύχθη αὐτὸν ὡς νεώτερον ἀδελφόν. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἐκτοτε ἐν αὐταῖς ταῖς Ἀθήναις ἐκδηλοῦται σφοδρότατη ἀντίπραξις κατὰ πάσης πρὸς τοὺς Βουλγάρους συνδιαλλαγῆς. Οἱ Ἀθηναῖοι δημοσιογράφοι δὲν ἤξεύρουσι τί γράφουν. Ἐξεγείρουσι κατὰ τοῦ ἑλληνισμοῦ ἀπείρους ἐχθροὺς καὶ οὐδένα ὑποδεικνύουσιν αὐτῷ φίλον. Πνέουσι τὰ μένεα κατὰ τῆς Πύλης, διότι ἀμφισβητεῖ τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν τοῦ πατριαρχείου· ἀποκρούουσιν ὑπεροπτικῶς τὴν ὑπὸ τῶν Βουλγάρων τεινομένην φιλικὴν χεῖρα· κηρύττουσι πόλεμον ἐξοντώσεως κατὰ τοῦ πανσλαβισμοῦ· φαίνονται ἔτοιμοι ν' ἀποκρούσωσι διὰ πάσης θυσίας τὴν αὐστριακὴν ἐπικράτησιν· καταγγέλλουσιν ἐν Μακεδονίᾳ τὴν προπαγάνδαν τῶν Ρωμούνων καὶ ἐν Ἡερίῳ τὰς αὐτονομιστικὰς ἐνεργείας τῶν Ἀλβανῶν. Πρὸς πραγματοποίησιν τοιούτου προγράμματος ἀμφιβάλλει ἡ «Νέα Ἡμέρα» ἐὰν θὰ ἤρκουν αἱ δυνάμεις ἔθνους ἐκ τριάκοντα καὶ τεσσαράκοντα ἑκατομμυρίων, δὲν ἀρκοῦσι δὲ βεβαίως αἱ δυνάμεις ἔθρους εὐαριθμοτάτου καὶ ἐσωτερικῶς ἀσυντάκτου καὶ διηρημένου. Συνασπίζόμενοι μετὰ τῶν λοιπῶν χριστιανικῶν λαῶν καὶ ἀνιδρύοντες ἀπὸ κοινοῦ μετ' αὐτῶν καθεστῶς βιώσιμον, θὰ ἡδυνάμεθα ἴσως ν' ἀνακόψωμεν τὴν πρὸς τὸ Αἰγαῖον ἀθροδὸν τῆς Αὐστρίας, συνεννοούμενοι δ' ἐγκαίρως πρὸς τὴν Αὐστρίαν, θὰ ἐπιτυχάνομεν ἴσως παρ' αὐτῆς προστασίαν κατὰ τοῦ σλαβικοῦ στοιχείου. Βλέπετε ὅτι δὲν εἶναι διόλου ἀποκλειστικὴ· εἶναι μερίτρια μὲ πρόγραμμα λίαν εὐρύ· ἀφίνει εἰς τὴν ἐκλογὴν μᾶς εἰς ποίους θέλομεν νὰ μᾶς πωλήσῃ, εἰς τοὺς Αὐστριακοὺς ἢ τοὺς Ρώσους. Διότι μόνον, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἤμεθα γνήσιοι ἀπόγονοι τῶν μαραθωνομάχων, δὲν θὰ δυνηθῶμεν ν' ἀντιπάλαισωμεν κατὰ Ρώσων καὶ Βουλγάρων, κατὰ Τούρκων καὶ Αὐστριακῶν, καὶ Ἀλβανῶν καὶ Ρωμούνων. Θᾶπτον ἢ βράδιον ἡ Ἀνατολὴ θὰ καταστῇ θέατρον νέας συγκρούσεως· ἐὰν δὲ ἐπιμείνωμεν εἰς τὴν ἄχρι τοῦδε πολιτικὴν τῆς ἀπομονώσεως καὶ τῆς ἀρνήσεως, οἷοσδήποτε καὶ ἂν νικήσῃ, τ' ἀναλώματα τῆς πάλης θ' ἀπο-

τίσωμεν ἀδρῶς ἡμεῖς. Ἡ ὑποδουλούμεθα δηλαδή, ἐθέλοντι ἢ ἄλλως ἐξανδραποδιζόμεθα εἰς.

Ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ ἀρνηθῶμεν εἰς τὴν τεργεσταίαν συνάδελφον εἶναι ἡ εἰλικρίνεια καὶ παρρησία δι' ἧς ἀναλαμβάνει ἀπέναντι τῶν Ἑλλήνων τὸ μεσιτικὸν αὐτῆς ἔργον. Ἐάν ἐξεδίδετο ἐν Ἀθήναις, ἴσως αἱ προτάσεις τῆς θὰ διευτυοῦντο περιφραστικώτερον. Ἐδῶ δυστυχῶς βλεπόμεθα ὅλοι δεκάκις τῆς ἡμέρας· διὰ νὰ ἐξέλθῃ εἰς τις μεταξὺ ἡμῶν κηρύττων· πωληθῇτε! ἀπαιτεῖται ἢ νὰ παρουσιασθῇ ὡς παράφρων ἢ νὰ ἔχῃ φήμην ἀναιδοῦς· ἀλλ' ἐν Τεργέστη ἡ μικρὰ ἑλληνικὴ Κοινότης καταγίνεται εἰς τὸ ἐμπόριον ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἄλλον κόσμον, χαριέστεροι γινόμεθα κηρύσσοντες τὴν αὐστριακὴν κατὰκτησιν ἢ ἐπιμένοντες εἰς τὰ ἑλληνικὰ δίκαια.

Ποῖον δὲ εἶνε τὸ πρόγραμμα τῆς «Νέας Ἡμέρας»; Τὸ πρόγραμμα αὐτὸ εἶνε διπλοῦν· ἀνάγεται εἰς τὸ παρελθόν· ἀνάγεται καὶ εἰς τὸ μέλλον. Τὸ παρελθόν εἶνε τὸ ἐπάρατον σχῆμα. Ὅτε ἦτο ἐν ταῖς παραμοναῖς τὸ σχῆμα νὰ κηρυχθῇ καὶ ὀλίγον μετὰ ταῦτα πρὸ τοῦ ρωσοτουρκικοῦ πολέμου, οἱ ὑπὲρ τοῦ Σχίσματος ἐκηρύσσοντο ὑπὸ τῶν ἀπεμπωληθέντων εἰς τὴν Ρωσίαν προδοτῶν καὶ τῆς μερίδος τῶν πρακτικῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων κατετάσσοντο αἱ δύο συνάδελφοι «Κλειῶ» καὶ «Νέα Ἡμέρα», ὡς θεωρητικοί, ὡς χιμαιρολάτραι, ὡς σχολαστικοί, ὡς ἄνθρωποι λόγων καὶ οὐχὶ ἔργων. Μὲ τὸ σχῆμα, μᾶς ἔλεγον, θὰ πολεμήσητε τὸν ρωσικὸν κολοσσόν; Μὲ τὸ σχῆμα θὰ καταστήσητε τὴν Μακεδονίαν ἑλληνικὴν; Μὲ τὸ σχῆμα θὰ συγκρατήσητε τὴν Θράκην ἑλληνικὴν; Μετὰ τὸν ρωσοτουρκικὸν πόλεμον ὅτε τὸ σχῆμα ἀνεδείχθη ἐκ τῶν φοβεροτέρων ἐθνολογικῶν ὀπλῶν τὸ ὁποῖον ὁμῶς μέχρι τοῦδε ἀτελῶς ἀτελέστατα χειριζόμεθα, χάρις εἰς τὴν ἀδράνειαν καὶ τὴν ἀνικανότητα Πανταζίδη, Μαυροκορδάτου καὶ Παπαρρηγοπούλου, τὰ πρόσωπα ἤλλαξαν. Οἱ πρακτικοὶ ἐγενόμεθα ἡμεῖς, οἱ ὑπὲρ τοῦ Σχίσματος· διότι δι' αὐτοῦ σώζομεν ὅ,τι σώζομεν ἐκ τε τῆς Θράκης καὶ τῆς Μακεδονίας· δι' αὐτοῦ ἡ ρωσικὴ μάχαιρα ἡμβλύθη καὶ ἡ βουλγαρικὴ πυρίτις ἐβράχην· αἱ τακμακόπετραι τῆς προπαγάνδας δὲν πιάνουν, καὶ τὸ ρεῦμα τῆς ἐκβουλγαρίσεως ἀνεστάλη κατὰ μέγα μέρος· καὶ θ' ἀνεστελλέτο κατὰ μεγαλείτερον, ἂν ἐνηργοῦμεν καὶ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀνθρωπινώτερον. Οἱ θεωρητικοὶ δὲ, οἱ χιμαιρολάτραι, οἱ σχολαστικοὶ ἀπεδείχθησαν οἱ πολεμοῦντες τότε καὶ νῦν τὸ Σχῆμα· τί ἐπενόησαν; ὅτι ἂν δὲν ἐκηρύσσετο τὸ Σχῆμα, ἡ Ρωσία θὰ περιώριζε τὰς ἀξιώσεις αὐτῆς μέχρι τοῦ Αἰμου, ἡ Ἀνατολικὴ Ρωμυλία θὰ ἐκηρύσσετο ἑλληνικὴ καὶ ἐκ τῆς Βουλγαρίας δὲ ἀκόμη αἱ ἄκται τοῦ Εὐξείνου θὰ ἔμενον ἴσως εἰς τοὺς Ἕλληνας. Καὶ τώρα πάλιν τί λέγουν; Ἀξίστε τὸ Σχῆμα καὶ θὰ ἰδῇτε! Τί θὰ ἰδοῦμεν; Ὅτι θὰ παύσουν οἱ Βούλγαροι ἐποφθαλιμῶντες τὴν Μακεδονίαν; Ἡ ὅτι θὰ παύσῃ ἡ Ρωσία σπρώχνουσα τὸν σλαβισμόν εἰς τὸ Αἶγαῖον; Ἡ ὅτι θὰ παύσῃ ὁ πανσλαβισμὸς ἔχων ὡς μεγάλην ἰδέαν τὴν Κωνσταντινουπόλιν; Τίνας θέλουν νὰ ἐξαπατήσουν; Ἡμᾶς, ἑαυτοὺς ἢ τοὺς κυρίους των;

Τὸ μέλλον εἶναι· ἡ δέσμευσις τῆς Ἑλλάδος. Πολὺ μᾶς ὑπενθυμίζει ἡ ἀγωνία τῆς «Νέας Ἡμέρας» τοῦ νὰ κηρυχθῶμεν ἀπὸ τοῦδε Αὐστριακοὶ ἢ Ρῶσοι τὴν μανίαν μερικῶν πολιτευομένων, οἵτινες, ὁπόταν βλέπωσιν ἀνεξάρτητόν τινα βοελευτὴν μὴ ἀνήκοντα εἰς κόμμα, τὸν ἐρωτῶσι μετὰ θαυμασμοῦ· τί; ἀκόμη δὲν ἐδηλώθης; Σπεῦσε, σπεῦσε, νὰ μὴ μείνης εἰς τὰ κρύα τοῦ λούτρο. Καὶ ὁ μὲν κομματικὸς χρωματισμὸς ἔχει μίαν δικαιολογίαν, ἀφοῦ τὸ πολίτευμα εἶναι τοιοῦτον· κυβερνᾷ διὰ κομμάτων.

Ἀλλὰ ἡ σπουδὴ τοῦ ἄλλοτρίου ἐθνολογικοῦ χρωματισμοῦ; Δὲν ἀρκεῖ λοιπὸν ὅτι εἴμεθα Ἕλληνες; Πρέπει νὰ κηρύζωμεν ὅτι θέλομεν νὰ γίνωμεν καὶ Ρῶσοι ἢ τοῦλάχιστον Αὐστριακοί; Καὶ τότε μόνον ἡ φιλέλλην «Νέα Ἡμέρα» θὰ εὐδοκῇ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἐννοεῖ τί ἀκριβῶς θέλουσιν οἱ Ἀθηναῖοι δημοσιογράφοι. Τί ἀκριβῶς θέλουσιν εἶναι τοῦτο· νὰ μὴ γίνωσιν οὔτε Ρῶσοι οὔτε Αὐστριακοί. Ἐνῶ τί ἀκριβῶς θέλει ἡ «Νέα Ἡμέρα» εἶναι τοῦτο· νὰ γίνωμεν ἢ Ρῶσοι ἢ Αὐστριακοί. Διότι βεβαίως ἡ διπλῇ μεσιτεία ἦν μᾶς προτείνει· ἢ νὰ συνασπισθῶμεν μετὰ τῶν λοιπῶν χριστιανικῶν λαῶν καὶ νὰ ἐμποδίσωμεν τὴν καθόδον τῆς Αὐστρίας· εἰς τὸ Αἶγαῖον ἢ νὰ συνεννοηθῶμεν ἐγκαίρως μετὰ τὴν Αὐστρίαν μὴ ἐμποδίζοντες τὴν καθόδον αὐτῆς εἰς τὸ Αἶγαῖον, δὲν πιστεύομεν νὰ ἐννοῇ ἡ «Ἡμέρα» ὅτι θὰ τὸ κάμωμεν τοῦτο ἄνευ θυσιῶν. Εἰς τὴν Αὐστρίαν θὰ παραχωρήσωμεν τὴν Θεσσαλονίκην καὶ δι' αὐτῆς—νὰ εἰσθε βέβαιοι—ὅλην τὴν Μακεδονίαν μετὰ τῶν Σλαύων πάλιν ἂν συνεννοηθῶμεν, τί θὰ τοὺς δώσωμεν εἰς ἀντάλλαγμα;

Ὅχι βέβαια τὴν Βουλγαρίαν, ἣν κατέχουν, οὔτε τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμυλίαν, ἣν ἡμικατέχουν· ἀλλὰ, Μακεδονίαν, Μακεδονίαν, Μακεδονίαν. Καὶ εἰς τὸ ζήτημα ὁμῶς αὐτὸ νομίζει ἡ «Νέα Ἡμέρα» ὅτι οἱ ὀλίγοι Ἀθηναῖοι δημοσιογράφοι, οἱ περὶ αὐτοῦ ἀσχολούμενοι, εἴμεθα ἀδυσώπητοι δογματισταί; Ἡμεῖς, οἵτινες ἐδικαιούμεθα ἱστορικῶς καὶ ἐθνικῶς, δὲν ἔχομεν ἄλλοτρίας φιλοδοξίας, οὐδὲ ἀλλότρια ἐπιζητούμεν. Ἀλλ' ὅταν βλέπωμεν τὰ ἡμέτερα ἀντιποιοῦμενα ὑπὸ ἄλλων, δὲν κάμνομεν συντροφίαν μετ' αὐτοὺς τοὺς ἄλλους, ὅπως οὐδέποτε πιστεύομεν καὶ ὁ συντάκτης τῆς «Νέας Ἡμέρας» θὰ ἔκαμνε συντροφίαν μετ' αὐτοῦ, ὅστις καιροφυλακτεῖ νὰ τοῦ ἀρπάσῃ τὸ ὀρολόγιον ἢ το χρηματοφυλάκιον.

Ἀλλ' ἐξεγείρομεν κατὰ τοῦ ἑλληνισμοῦ ἀπείρους ἐχθροὺς καὶ οὐδένα ὑποδεικνύομεν αὐτῷ φίλον. *Ἐξεγείρομεν*; Αὐτὸ εἶναι ὠραῖον. *Ἐξεγείρομεν* τοὺς Ρωμούνους, οἵτινες ἐπλημμύρησαν τὴν Μακεδονίαν· *ἐξεγείρομεν* τοὺς Βουλγάρους οἵτινες μέχρι Θεσσαλονίκης ζητοῦν νὰ προχωρήσουν· *ἐξεγείρομεν* τοὺς Αὐστριακοὺς, οἵτινες εἰς τὸ ἐθνολογικὸν ψηφιδωτὸν τῆς αὐτοκρατορίας των θέλουν νὰ προσθέσουν καὶ τὴν ἑλληνικὴν φυλὴν· *ἐξεγείρομεν* τὴν Πύλιν, ἥτις οὐ παύεται πολεμοῦσα τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Γένος. *Ἐξεγείρομεν*; Αὐτὸ εἶναι ἀριστοῦργημα! Τί δυστύχημα! νὰ τοὺς σηκώνομεν ἡμεῖς ὅλους αὐτοὺς εἰς τὸ πόδι αὐτοὺς οἵτινες οὐδέποτε ἀφ' ἑαυτῶν θὰ ἐκινούντο! Ἡ ἀφέλεια τῆς «Ἡμέρας» εἶναι ἴση πρὸς τὴν πανουργίαν τῆς.

Πρώτην φορὰν ἀκούομεν ὅτι δύναται νὰ γίνη συμμαχία μετὰ τῶν μερῶν φιλοδοξούντων ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Ἀλλὰ θὰ ἰσχυρισθῇ ἡ «Νέα Ἡμέρα»· νὰ μοιράσωμεν. Νὰ μοιράσωμεν μετὰ τῶν Ρῶσων, Βουλγάρων, Τούρκων, Αὐστριακῶν, Ἀλβανῶν καὶ Ρουμούνων, διότι αὐτοὺς παραδέχεται ὡς μνηστῆρας τῆς Μακεδονίας; Δὲν θὰ πάθωμεν τότε ὅ,τι οἱ ὀλίγοι ὀπαδοὶ τῆς κοινοκτιημοσύνης οἱ παρουσιασθέντες εἰς τὸν Ρόσχιλδ τὴν ἐπιοῦσαν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1848 καὶ προτείναντες εἰς αὐτὸν ἐπ' ὀνόματι τῆς ἰσότητος νὰ διανεμηθῶν τὴν περιουσίαν του; Τί τοὺς εἶπεν ὁ Ρόσχιλδ; Μάλιστα, εὐχαρίστως. Ἐχω περιουσίαν ὀγδόντα ἑκατομμύρια. Ὅλοι οἱ Γάλλοι εἴμεθα σαράντα ἑκατομμύρια. Σὰς ἀναλογοῦν, κύριοι, δύο φράγκα εἰς τὸν καθένα σας. Λάβετε τὰ δύο φράγκα καὶ ἀπέλθετε. Καὶ εἰς ἡμᾶς λοιπὸν, κατὰ τὴν λογικὴν τῆς «Νέας Ἡμέρας», μᾶς ἀναλογοῦν δύο πέτραι καὶ νὰ ἀπέλθωμεν· ἀλλὰ καὶ τὰς πέτρας αὐτὰς τὰς ρίπτομεν ὀπισθεν ἡμῶν, ἃς προσέξῃ δὲ ὁ συντάκτης τῆς «Νέας Ἡμέρας» μήπως εὐρεθῇ ἐκεῖ καὶ κακοπάθῃ.

Ὅτι ζητοῦμεν—διὰ νὰ τελειώσωμεν—εἶνε ἐν ὥρᾳ μὲν εἰρήνης νὰ φυλάττωμεν τὴν ἐθνολογικὴν μας ὑπόστασιν ἐν ταῖς χώραις, δι' ἃς τοσοῦτοι μνηστῆρες ἐρωτολογοῦσιν· ἐν ὥρᾳ δὲ πολέμου νὰ καταλάβωμεν αὐτάς. Εἰς τὴν τελευταίαν περίστασιν θὰ ἐνεργήσωμεν μετὰ ἡ ἀνευ συμμάχων· ἂν ἐνεργήσωμεν μόνοι, βεβαίως δὲν θὰ ἔχωμεν μαζὺ μας καὶ τὸν κ. Βυζάντιον τῆς «Νέας Ἡμέρας», ὅστις θὰ μᾶς ὑπολάβῃ ὡς στίφη παραφρόνων· ἂν ἐνεργήσωμεν μετὰ συμμάχων, βεβαίως σύμμαχοι δὲν θὰ ᾔνε ἐκεῖνοι, οὐς μᾶς προτείνει μεσιτικῶ τῷ τρόπῳ ἡ «Νέα Ἡμέρα». Εἰς πᾶσαν συμμάχον θὰ καταθέσωμεν τὴν συμβολὴν μας, ἀλλ' ἡ συμβολὴ αὕτη δὲν θὰ ᾔνε οὔτε ἡ ἐθνικὴ τιμὴ, οὔτε ἡ ἐθνικὴ σημαία, ὅπως φρίνεται ποθοῦσα ἡ Τεργεσταία συνάδελφος.

Καλιθέα

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου τὸ «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» καταγγέλλει τὸν ἐκ Καλαμῶν ἀνταποκριτὴν μας ὡς ἐξυβρίσαντα σκαιῶς τοὺς Λάκωνας ἐν γένει. Ἀς μᾶς ἐπιτρέψῃ τὸ συνάδελφον νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ὁ ἀνταποκριτὴς μας ἐξαπατήρησεν ἁπλῶς κακίας τινος τῶν Μανιατῶν, ἐμολογουμένης καὶ ὑπο πολλῶν, ἀλλὰ δικαιολογουμένης ἐκ τῆς μακραιωνος βαρβαρότητος καὶ ἀγριότητος, ἥτις ἐπεκάθησε τὸν ἀπρόσιτον ἐκεῖνον τόπον τόσους αἰῶνας χαλεπούς καὶ δεινούς, καθ' οὓς κατὰ τὸ πλεῖστον ἔσωσαν μὲν τὴν ἀνεξαρτησίαν των, προσεκτήσαντο ὅμως κοινὰς ιδιότητας ὅχι ἀγαθὰς. Ὁ ἀνταποκριτὴς μας ὡμολόγησεν ὅτι οἱ Μανιαῖται ἔχουν καὶ τὰς ἀρετὰς των, τοῦτο δὲ περιέκοψε τὸ «Ἐθνικὸν Πνεῦμα», πλαστογραφήσαν ἀρνητικῶς τὸν ἀντα-

ποκριτὴν μας. Περιέκοψε δὲ καὶ τὴν ἀλγεινὴν σκέψιν του : «τίς ἐφρόντισε νὰ ἐκκολάψῃ τὰς ἀρετὰς τοῦ νεωτέρου Λάκωνος ; Τὰ ὄρη του ἢ οἱ βράχιοι του ἢ ἡ φτώχεια του ἢ οἱ ἀρχηγοὶ του ; » Ὁλόκληρος φιλοσοφία καὶ φιλολακωνισμὸς κρύπτεται ἐν τῇ φράσει ταύτῃ τὴν ὁποίαν τὸ «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» εἰς τὰ εὐκόλα καὶ τὰ ταπεινὰ κυλιόμενον δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ. Ἰθρίζουν τοὺς Λάκωνας ὅχι οἱ ὁμιλοῦντες πρὸς αὐτοὺς τὴν γλῶσσαν τῆς ἀδελφικῆς εἰλικρινείας, ἀλλ' οἱ κολακεύοντες τὰς ἀδυναμίας των καὶ οἱ τρέμοντες μήπως τὸ ἠθικὸν τοῦ λαοῦ βελτιωθῇ καὶ τότε οἱ κατεργαρεοὶ δὲν ἔχουν πέρασιν. Ὁ δὲ ἀνταποκριτὴς μας ἐκ Καλαμῶν δὲν ξεύρομεν ἂν ᾔνε Καλάμιος ἢ Μεσσήνιος, εἶνε ὅμως Ἕλληνας, καὶ τὸ ἀπέδειξαν μέχρι τοῦδε αἱ ἐπιστολαὶ του, μετὰ πόνου περὶ τῶν ἐκεῖ πραγμάτων γράφοντος, τοὺς ἀγαθοὺς πολίτας ἐνθαρρύνοντος, τοὺς μὴ ἀγαθοὺς πολεμοῦντας, καὶ ἐν γένει μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν μεταρρυθμίσιν καὶ τὴν πρόοδον ἐπιδιώκοντος.

Μετὰ τῶν ἐπιτρόπων τῶν Ἑλλήνων τῆς Βουλγαρίας συναπῆλθον εἰς Θεσσαλίαν καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν πέριξ τῆς Τραπεζοῦντος χωρίων, μαστιζομένων καὶ αὐτῶν ὑπὸ πολλῶν κακῶν καὶ δὴ καὶ τοῦ κινδύνου τοῦ ἐκρωτισμοῦ καὶ ἐπιθυμούντων νὰ ἐγκατασταθῶσιν εἰς τὰς πιεῖρας θεσσαλικῆς γαίας.

Ὁ νέος Δημήτριος Μιχαλόπουλος διακρινόμενος μεταξὺ τῆς Αἰγιαλώτειδος νεολαίας δοὺς τὰς θεωρητικὰς αὐτοῦ ἐξετάσεις ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς ἐν μέσῳ τῶν συγχαρητηρίων τῶν πολλῶν του φίλων.

64

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

64

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 486)

Ἐν τούτοις ἡ νίκη τοῦ κυρίου Δεσιμαίζ δὲν ἦτο πλήρης. Τί ἤθελε ; Νὰ ἔχῃ τὴν ὥραιαν μαρκησίαν. Ἀλλ' ἡ Κεκιλία ἦτο πρὸ πάντων τιμὴ γυνή· δὲν ἠδυνήθη μὲν νὰ προφυλάξῃ τὴν κηρδίαν της, ἀλλ' ἠγνόει νὰ ᾔνε σεβαστὸν καὶ νὰ σέβηται αὕτη τὸ ὄνομα ὃ ἔφερεν. Ἐγνώριζε τὰ πρὸς τὸν σύζυγον καὶ τὸ τέκνον της καθήκοντα καὶ δὲν ἤθελε νὰ ὑπάρξῃ κηλὶς εἰς τὴν ἀνέπαφον διαμείνας ἀπὸ αἰώνων οἰκογενειακὴν τιμὴν. Ἐδυνήθη ν' ἀντιστῇ εἰς τὰς παρακλίσεις καὶ ἱεσσίας, εἰς τὰ δάκρυα καὶ εἰς αὐτάς ἔτι τὰς ἀπειλάς τοῦ ἀπατεῶνος, ὅστις ἐν τῇ ἐξάψει τοῦ πάθους του ἔλεγεν εἰς αὐτὴν ὅτι θὰ ἔρριπτεν εἰς τὸν ἀέρα τὸν μυελὸν τοῦ ἡ θὰ ἐφόνευεν ἑαυτὸν δι' ἐγχειριδίου ἐνώπιόν της.

Ἀντέστη ἄλλ' ὅτι ὑπέφερε μόνος ὁ Θεὸς γινώσκει. Ἡ Κεκιλία ἦτο δυστυχὴς, ἐκλαίεν, ἰδίως τὴν νύκτα κατὰ τὰς

μακρὰς τῆς ἀϋπνίας τῆς ὥρας, μόνον δὲ ὅτε ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸν μικρὸν τῆς Παῦλον ἡσθάνετο ἑαυτὴν ὀλίγῳ ἡσυχον.

Πολλὰ γυναικες κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην—ὑπάρχουσι δὲ τοιαῦται καὶ σήμερον—συνείθιζον νὰ μεταχειρίζωνται τὸν χάρτην ὡς τὸν ἐμπιστευτικὸν τῶν μυχαιοτέρων τῆς καρδίας των.

Καὶ ἡ Κεκιλία εἶχε τὸ ἡμερολόγιόν της, ἐν ᾧ κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν ποῖν κατακλιθῇ ἔγραφε τὰς μυχίους σκέψεις της καὶ τὸ ὁποῖον ἦτο ὁ μόνος πνευματικὸς, ὁ μόνος ἐμπιστευτὴς τοῦ μυστικοῦ της, διότι τὰ πάντα κατεχώριζε, τὸν ἔρωτά της, τὰς ἀγωνίας, τοὺς σπαραγμοὺς τῆς ψυχῆς της, τὰς ὁδύνας αὐτῆς.

Ὅτε ἡμέραν τινὰ ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐξῆλθε πρὸς ἐπίσκεψιν, ὁ στρατηγὸς λαβὼν ἀνάγκην ἐγγράφου τινος, ὅπερ ἐγίνωσκεν ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς μαρκησίας, μετέβη χωλαίνων ἐκεῖ καὶ μάτην ἀνεζήτησεν αὐτὸ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐνόμισεν ὅτι εὕρισκετο.

Ἐμελλε νὰ ἀποσυρθῇ, ὅτε ἡ χεὶρ αὐτοῦ στηριζομένη ἐπὶ τῆς ἐστίας ἔψαυσε μικρὰν κλεῖδα, δι' ἧς ἠγνοίγοντο οἱ σύρται ἐπίπλου ἐν ᾧ ὑπῆρχον τὰ ἀναγκαιοῦντα διὰ τὸν εὐπρεπισμὸν τῆς Κεκιλίας ἀντικείμενα.

— Τὸ ἐγγράφον ἴσως εἶνε ἐδῶ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ μαρκήσιος.